

FALU TAMÁS: VERSEK.

RÁKÓCZI-ÚT.

Itt lökdösve jár az ember,
Nem lépked pávakényesen.
Itt együtt-nyüzsög úr és szolgál,
S daróchoz simul a selyem.
Autón röpül monoklis arszlán
És átlebegnek tünde nők,
Rendőrlovak patája csattog,
S futnak a sápadt tüntetők.

A házban üzlet-üzlet mellett
És bolt van a kapu alatt.
A járdán áruval kínálnak,
S harsog az olcsó kirakat.

Mint lila őv a reverendán,
Úgy megy át mellén a körút,
Pályaudvar liheg a végén,
A füstben, mit a légbe fútt.

A villamos itt koszorút visz,
Rá van tornyozva négy vagy öt.
Feketén cseng a fehér csengő,
A Léthe partján ha kiköt.
Feketén cseng a fehér csengő,
A koszorú virágja hull . . .
Ha villamoson halsz meg ősszel,
Nem mégy el koszorútlanul.

PÓKHÁLÓ.

Szavaim, a bús, lágy szavak,
Mint selyem fonál szállanak.

Mint őszi póknak selymei,
Úgy lengedeznek messze ki.

Egyik megáll torony hegyén,
Másik a fűbe hull, szegény.

Egyik csillagot hurkol át,
A másik csak egy kis szobát.

Van, melyik száll, mint üldözött
És megakad két szív között.

LIFT.

Ég és föld közt fel, s lelibeg,
De nem hazája senkinek.

És nem szobája senkinek,
Nem melegítik át szívek.

Csak belebben az úri nép,
Egy pillanat és már kilép.

Úgy szeretne elromlani,
Kötéléről leomlani.

Kunyhóként élni szabadon,
Házi áldással a falon.

Kis kerttel az ablak előtt,
Várni a tavaszi esőt.

Én most egy kicsit megcsalom,
Azt mondom néki: itt lakom.

S míg száll sok emeletson,
Álmokkal bebútorozom.

HID.

Élet és halál közt híd vagyok,
Mulandóságban rozoga.
Gondokkal megrakott társzeker
Dübörög fölöttem tova.

A csend, mikor minden fény kihuny,
Deszkámra libben feketén,
S szívem karfáján átszökve,
A mélybe ugrik a remény.

A DÉLUTÁNBÓL ESTE LESZ.

A délutánból este lesz,
A szürkeség már permetez.

A temetőn át egyenest
Épen én felém jön az est.

Még leng egypár levélke fent,
De a többi már megpihent.

Keze eléri a kezem,
Jó estét! — mondom csendesen.

HARMÓNKA.

Szívem kinyúlik tegnaptól máig,
S összehúzódik: harmónikázik.

Szomorú lenni harmónikának,
A szív kifárad, ha mindig árad.

Tegnapok sora eljön a mához,
Egyik megcsókol, másik megátkoz.

Kicsit felszívja, kicsit elfujja,
S régi bánatát kezdheti újra.

ÚGY...

Ugy föleresztem szívemet,
Mint piros gömböt a gyerek.
Simítja lomb és falevél,
S fönt eltakarják fellegek.

A messzeségnek szíve lett,
Vele piheg az esti táj.
Ki most csöndben az égre néz,
Az érzi csak: valami fáj.

VAK VAGYOK.

Vak vagyok, mert csak két szemem van, Béna vagyok, csak két karom van,
Süket, mert nincs csak két fülem: És két lábbal sánta vagyok:
Nem látom, hogy mit hoz a holnap, Nem ölelhetem át a percet,
S nem hallom, hogy a sors mit üzen. Halál elől nem futhatok.

Nem szedhetem az élet kincsét,
Mert kevés hozzá két tenyér...
De minden gond és minden bánat
Az egy szívembe belefér.